

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Nječ ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Nječ ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbske njedźeliske lopjeno. •

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihcizšczerńi a placzi šchwórtlětnje 2.— hr. s portom 2.50 hr.

10. njedźela po swjatej Trojizy.

Romst. 2, 1—11.

To je křutne słowo, kotrež je nam džěnka date, dolež 10. njedželu po swjatej Trojizy na wutupjenje města Jerusalema (pominamy), kotrež je so w lěće 70, džeń 10. awgusta, stało. Tehdy je so to dopjelnilo, ščož je Jezus něhdy do přědla prajił: „Čaž budže pschiciz na tebe, so twoji nje-pscheczešo budža tebe a twoje džěczi w tebi se schanzu wobsamknyč, tebe woblehnyč a na wschěch stronach cze tyschiciz; a budža tebe k femi sruncac a žadyn kamjeń na kamjenju njewostajiciz“. A ja pschicizinu teho wscheho Jezus pschicizaji: „Tehodla so ty njejsy pónało tón čaž, w kotrymž ty by domapytane“. Wón w tym Boži křud nad židowskim ludom widži.

Židža by tehdy swoju domišnu shubili a nětk by rospřóscheni po zylej femi; by nětk wschudzom a tola nihdže domach, by bjes domišny, bjes měra. Woni so tež njes zysymy ludami do tych kamnych njeshubjeja. Sdyž hewał ščo do drugeho luda, do drugeho kraja wupucziuje, dha by jeho potomizy po někotrych narodach czišcize tajzy, kaž wschizy druhy wobudlerjo tuteho noweho kraja; žadyn rosdžěl njeje wjazy widžeciz. Žid pał wostawa žid; wón wschitke wošebitoscize swojeho splaha po czele, po swonkowym napohladže, kaž tež po swojim sadžerženju wobšhowa. Wón je a wostawa njes druhim ludom zusa krej. A hdyž by stónčnje měšcizanske prawo w nim dostali, kaž pola naž w lěće 1848, hdyž woni tute prawo tež jara derje wužiwaja tak, so na pschitkad najwysche a najwažnišche sastojskwa do swojete ruki dostawaju, pschi cziwiz wšo swojeho a swojeho luda wužitka derje hładaja, — dha tola zysobnizy, stawy zuseho luda

wostawaju. Zich domišna je a wostawa šlubjenz kraj, kotryž tež i zylej wutrobu lubuja. Ženje so tež njeje nadžija hašnyla, so so jim poradži, tam sažo ras swoje kralestwo abo knježstwo postajiciz. A židowske towašstwo, tak mjenowane „zionismuš“, je so i tym saměrom jakožilo, židow po móžnosczi sažo w šlubjenzym kraju jakožiciz, a je hižo wulki wuspěch měło. Ze wošebje křudnych židow i tajkich krajow, w kotrychž buchu šurawje pscheczešani, podpjeralo, jim ležomnoscize kupilo a tak nowe židowske křudlišcize jakožilo. Jako bě Žendželka w poslednjej wójnje (9. dezembra 1917) Jerusalem a stónčnje zylu Palástinu dobyła, dha wulke wjekele psches židowstwo zylého šwěta džěšche, nětk mēnjachu, so by swojemu wotšknjenemu kónzej blisťo. Pod turkowskim knježestwom njeby jakoženje židowskeho kralestwa ženje móžno bylo; Žendželka pał je jim jara napšchecizowo pschicizla a hnydom wošebneho žendželškeho žida i mjenom Herbert Samuel sa jim jara witaneho sarjadowarja postajila, kiž so jara wo swoj lud stara. Ale kaž so tež prózuja, dha so njebudže jich nadžija tola tak bórny dopjelniciz. Šjenjesh sa kupowanje ležomnoscizow njedobahaju, hač runje je so sa to wjele nasbérato; židzi, kotřiž pschicizahuja, njejsy pschezo czi najlěpschi, a czi, kotrymž so w druhich krajach derje wjedže, ani na to njemyšla, so pschekřudliciz. Domoródní arabizy njejsy se židowskim knježestwom spofojom a so pschecizowo njemu špjecziuja. Tak israelski lud dale rospřóscheny wostawa. A dopomnjecize na wutupjenje města Jerusalem křutne myšle wubudziuje. —

Šchescizjanska zyrkej je tón džeń w přjedawšich czažach jako pošutny džeń šwecziła, na kotrehož kemschenju abo nēšchporach so stawisny tuteho šrudneho podawka cziťachu jako warnowanje psched bjesbóžnosczi a jako napominanje k wobroczenju

† Bohu. Šwjata epistola tuteho dnja tež wo Božim budu řeči, so bychmy ſebi rospominali, **kať můžeme Božemu budu wuněz.** Dwoje ſo wo tym praji: 1. Šdyž poſnamamy, ſo nimamy žaneje pſchicžiny, ſamoprati druhich žudžicž, a 2. hdyž ſo pſches Božu dobročiwofeč ž potuce wolacž dawamy.

Jako ſwjaty Pawol liſt na Romſkich piſaſche, ſwjate měſt Jeruſalem ſe ſwojim templom hiſcheže ſtejeſche. Anjeſowj japoſchtoť njeje na jeho wutupjenje myſlit; wón mějeſche ſ tym „ſjewjenjom teho praweho žuda Božeho“ Jeſukowe ſakopſchitdženje † poſlednjemu budu w myſlach. Wón tež neje tuton liſt do Jeruſalema, ale do Roma pošlak. Jeho čžitarjo pať beču tola ſ wjeſſcha tajzy ſcheſčžjenje, kiž beču prjedy židži byli. Do naſcheho tekſta řeči wo hrěſchnym ſkaženju pohanow, kiž niž jeno wſchitke Bože kaſnje pſcheſtupowachu, ale beču tež tajſtenu hanibnemu njekaſanſtwu poddaczi, ſo ſo to wuprajicž njeħodži. S njewuprajomnym ſazpicžom hladachu Iſraelitojo a či ſcheſčžjenje, kiž beču ſe židowſtego luda wuſchli, na tutych wor Boha ſaſtorčženyh pohanow. Duž jim ſwjaty Pawol ſlowe napschecžimo džerži: **Wy njeječe lepſchi!** „Pomyſliſch ty pať ſebi, o čžlowjecže, kiž tych žudžicž, koſtiž tať čžinja, a čžiniſch tež to ſame, ſo ty Božemu budu wuñdžeſch?“ A hdyž čžedža ſo na to powolacž, ſo ſu židži, ſo ſu Boži wuſmolenty lud, dha jim to ničzo njepomha, „pſchetož žane pohladanje na parſchonu pſched Bohom njeje!“ Pſched nim njeſu či, koſtiž tón ſakon ſklyſcha, prawi, ale koſtiž tón ſakon čžinja, či budža prawi čžinjeni. Šwjata Pawol po naſchim tekſtče jich na to pokaže, ſo maja jako židži Boži ſakon a ſnaja Božu wolu a ſu ſe ſakonja roſtowčženi, ſo moža bpež wjedžerjo ſlepych a ſwětlo tych, koſtiž ſu w čžemnoſči. A ſchto dyrhja ſebi prajicž dacž? „Ty wučžicž teho dla druhich a ſam ſo pať njewučžicž. Ty předujeſch, ſo njedyrhja kraďnyčž, a ty ſam kraďjeſch. Ty prajicž, ſo njedyrhja mandželſtwa ſamacž, a ty ſam mandželſtwa ſamaſch. Tebi je hroſno pſched pſchibohami, a ſy ſam Boži rubježnik. Ty ſchwalicž ſo teho ſakonja, a ſam pať hanicž Boha pſches pſcheſtupjenje teho ſakonja. Pſchetož maſche dla budže Bože mjeno hanjene mjes pohanami.“ To je ſurowe ſlowo, židži nimaju žaneje pſchicžiny, ſamoprati druhich žudžicž.

Podobnje praji Jeſuk w předowanju na horje: **Njeħudžeče, ſo bychče wy njebyli žudženi.** Pſchetož ſ kaſkimž žudom wy žudžicže, ſ tajkim budžeče wy žudženi; a ſ kaſtejž měru wy měricže, ſ tajkej měru budže wam ſažo měrene. **Šchto pať wiďicž ty tu ſchěſtu w ſwojeho bratra woku, a teje hrjady w ſwojim woku njepytneſch?** (Mat. 7, 1).

A kraſnje je Jeſuk piſmawučženyh powučžit, kiž žonſtu, w mandželſtwjelamanju popadnjemu, † njemu pſchitwjedžechu a džachu: **„Mojſaſ je pſchikaſal, taſke kaſjenjowacž; ſchto teħo dla tych prajicž?“** A to řečžachu jeho ſpſtatowſchi, ſo bychy jeho móħli wobſkoržicž. A Jeſuk džeſche † nim: **„Šchtož mjes wami bjes hrěcha je, tón čžigñ přeni kaſjeñ na nju!“** S tym be jim jich ſwědomnje dowjedžene, a woni woteñdžechu (Jan. 8). Woni njemějadu žaneje pſchicžiny, ſamoprati druhich žudžicž. —

Tež my žaneje pſchicžiny nimamy, ſo bychmy prajili: **„Ja ſo či džakuju, Božo, ſo njeſčym kaž tanu židži!“** Spominamy na tón čžax do wójny! **Wſchitke hrěchi, na kotrež ſwjaty Pawol w naſchim tekſtče pokaſuje, beču ſo ĺlubofo žrať a dobyťe do naſcheho luda.** Wyħozy a niſzy ſo njeprašachy wjažy ſa tym, ſchto je pſched Bohom prawe, ale jenož ſa tym, ſchto po možnoſčzi wjele dobytka wunjeſe a kať bychy ſwětne žadanja a čželne žadoſeče ſpokojili. Sa čžax dolheho ſtoteho mēra be derjeměče roſtlo a ſ nim bjes měry dowěrenje na ſamgnu mōž a ſamoženje. Wjele jich beſche, kiž mēnjachu, ſo Božeje ĺnady a ſmilnoſče wjažy njepotrjebaja a napschecžimo wſchēm nowym

wopoaſmam Božeje dobročiwofeče njedžakonni a njehnučzi wotawachu. Wyħozy a niſzy beču ſo wot Boha wotwobrocžili, tať ſo drje ſu wopravdži pſchecželjo ſwojeho luda druhdy na Jeſukwe ſlowo ſpominali: **„Šdy by wjchať ty wjedžať, dha by ty tež wopomnilo w tym ſwojim čžaju, ſchto ſo † twojemu měreč žodži. Me něť je pſched twojimaj wočžomaj potajene.“** —

Něť je tež nať Boži žud potrečkil, ſmym wójnu ſhubili, ſmym ſbiczi. Njepſchecžel nam kōždy džen nowe brēmjo, nowu ĺanbu, nowu čžwili napoťozi. **Podarmo je, ſo ſo pſchecžimo temu wobaramy a ſpjecžujemy a wo njeprawdže řečžimy.** Me hdyž we wutupjenju měſta Jeruſalema Boži žud wiďimy, njedyrbimy w tutym naſchim njeſbožu Bože kħoſtanje poſnacž? **Boži žud to je, kotryž je ſwjaty Pawol niž jenož ſa židow ale tež ſa nať do přědka prajil: „Bōħ budže kōždemu dacž po jeho ſkutkach. Tym, koſtiž na prawdu njepoſlučhajy, ale poſlučhajy na njeprawdu, njehnadu a ĺnēm; tyſchnoſčž a čžehnoſčž na wſchē duſche tych čžlowjekow, koſtiž ſle čžinja!“** Njedyrhjaťo to nať pohnučž, ſo njebychmy ſo ſa lepſchicž mēli, ĺacž druhich, ſo njebychmy ſo wyſche nich ſbēħali a ſamoprati jich žudžili?

Saj, niž jenož druſy, ale pſchede wſchēm ty ſam dyrbiſch ſo hrěcha wotajicž, dyrbiſch ſo † Bohu wobrocžicž a potutu čžinicž. **Boža dobročiwofeč či † potuce wjedže!**

Pſchi wſchēm ĺorju, kotrež je nať potrečkilo, mamy ſo Bohu džakowacž, ſo ſ nami kōnz njeje; jeho ſmilnoſčž njepſcheſtanje. **Sacž runje kħodžimy w čžemnym dole, njebojimy ſo žaneħo njeſboža, pſchetož tón doħny paſtyř je pſchi nať, wón nať njewopuſchcži.** Pſchczo ſažo **Boža wōtzowſka ĺuboſčž nať je wſchēm ſaſtara, čžehož ſa čželo a ſa duſchu potrebamy.** **Njane žne je nam Bōħ, tón Anjeſ, tež ĺēťka ſažo wobradžil a nam ſ tym naſche ĺlido na žyle ĺeto kħē. Me doħny paſtyř, kiž nať paſe na ſelenej ĺuzy, tež naſchy duſchu wōſchewi.** Wón, kiž je tyħazy w puſečžine naħčežil, pſchczo hiſcheče ſwojich napomina: **„Pſtaječe jēď, niž, kiž ĺinje, ale jēď, kotraž wotanje do wēcžneho žiwjenja!“** Wón nam pſchczo hiſcheče praji: **„Sa ſym tón kħlčb teħo žiwjenja; ſchtož ke mni pſchitdže, tón njebudže ĺōďny; a ſchtož do mne wēri, temu ſo niħdy pičž njefečže, tón ma wēcžne žiwjenje!“**

Židam be to twjerda řečž, kotruz njemōžachu ſklyſchecž; duž wjažy ſ nim njekħodžachu. Me jeho wučžobniſy jemu wotmoſwicu: **„Anježe, ke komu pōñdžemy? Ty maſch ſlowa wēcžneho žiwjenja. A my ſmy wēřili a ſpōſnali, ſo ty ſy ĺħryſtuſ, tón ſy teħo žiweho Boha.“** Sa jeho wučžobnikow beču ſo ſtrōžele ſmjercže a žuda ſhubile a do kraſneje nadžije pſchewobrocžile. Šwjata Pawol piſche na Filipiſkich: **„ĺħryſtuſ je moje žiwjenje a wumrjecže moje doħče. Ja ſebi žadam přecž čžahnečž a pſchi ĺħryſtuſu bpež!“**

Čžax naſcheho žiwjenja ſo ruče pomnje a my ſo wſchitzy dyrbimy ſjewicž pſched ĺudnym ſtoľom ĺħryſtuſowym, ſo by kōždy doſtať ſa tym, jako je čžinil pſchi čželnyh žiwjenju, njed dobre abo ſle. (2. Kor. 5, 10). **Bōħ dať nam miľoſčžiwje, ſo njebychmy ſwōj ĺnadny čžax ſkōndžili; ſo bychmy wopomnili, ſchtož † naſchemu měreč žo ĺodži; ſo by ſa nať prajene byťo: „Bōħ budže kōždemu dacž po jeho ſkutkach: ĺħwalbu a čžečž a njefachodnoſčž tym, koſtiž ſečēřliwje w doħnyh ſkutkach ſteja ſa tym wēcžnym žiwjenjom!“** **Kať můžeme Božemu budu wuněz?** Šdyž ſo pſches Božu dobročiwofeč ž potuce wolacž dawamy! **Šamjeñ.** W. w. S.

10. njedželu po ſwj. Trojicy

— ſpomina žyrteĵ na wupuſčženje Jeruſalema a Bože krute ĺudženje židowſtego luda. — Šchtož pať prjedy piſane je, to je

nam t wuczbyje piškane (l. t Romst. 15, 4), so bychmy wopomnili w tym swojim čašu, sčto ho t našchemu měrej hodži (Lut. 19, 42). — Boža swjatniza w Duchu je křesćijanska zyrkej. We njej swj. Boža Trojiza dusče swjeczi sa swoje wobhydjenje so rěka: „Glej, duchowna je zyrkwicžka mi do wutroby stwarjena.“ — Duž starozyrkwinska epistola dženšniščeje njedžele rěczy wo tymle byble Božim a jeho njesachodneje pŕysche a krašnosćzi. Na nju ras kožmy swoju polornu nutrnosć! —

1. Kor. 12, 1—11:

Šhrjstuska zyrkej jako šhromadžina w Duchu.

Šlób: Bóh čyž t nam t hnadu pschistupicž zc.

Jerusalem bu sničene, hdyž židowski lud bludny bě kłowo sazpit lubosne a wolik džen kei šudny. Anjes Jesuž šhlis plakašče na město sašlepjane, kiž pójnało čaš njeběšče, hdyž jemu posficžene bu šbožo wumožena.

Glej! Šbóžnik Jesuž želešče wo lud a město wbohe se šhlisami a šwědcžesche, so jemu běšče drohe. Bě šebi šhromadžicž lud čyž, kaž šadło šwoje pata, so Wumožnik by jeho byl, a šbóžnosć byla data wšchem žadažym po šbožu.

Duch jeho šwjast je jednoty a zyrkej šhromadžuje, so jejne stawy widomny šu dom, hdyž wutubluje Trojenicžki Bóh t darami, kiž šwěrnym wudželuje, a wofšchemwja jich t lubkami, so duscha radosć čuje tu štajnje šlužicž jemu.

Se šaložkom je jenicžkim Anjes, kiž je t dobom šłowa; ša Šbóžnika je daž šo jim, jich t wotpocžinku wola; Duch šwjaty t wěrje pohnuwa, jich t njemu pokasuje, so Anjesa jeho mjenuja, kiž šwěrných wofšchemwuje; wón paštyč je jich mižny.

Paš wšchelle dary wudžela Anjes bohatty tu šwěrnym; dom duchowny kei wutwarja se škuttowanjom měrnym; Duch jeho wšchitko wobtnježi a šlabých pokšplnuje; jich šbožo jemu naleži, wón špróžnych wofšchemwuje; jich Troščtar wón je wěrnny.

Šsu šlužby, možy wšchelake, paš Anjes a Bóh je Duch jeho wopokasuje šo móžny, so šu jedyn, [jedyn. psches njeho šbóžni w Šhrjstusku, t nim šwjastani kaž stawy. Duch plódnu dawa jednotu, a plód je jeho šrašny, sčtož zyrkej Božu pŕyschi.

Wón špožczy mudrosć, wědomosć a wěru, dary, džitwy, tež wěščenje a rosomnosć, kiž šwědczi, so je žitwy we rěčach wšchellich předujo, wón šadło šhromadžuje, so zyrkej Boža twari šo a jenaš wušwjecžuje; — to škutt je jeho krašny.

Šsam jedyn lutki Duch to je, kiž dary pschidželuje tu kóždemu dosć bohacze, twar Boži wobtwjerdžuje, so zyrkej bydło Bože je a čžeko Šhrjstuskowe, — to Anjesowe je krašujenje, kiž wšchitko čžini nowe. Glej! zyrkej dom je Boži. —

Dom modlitwy a šwjatniza taš Boža najpŕyschnišča ma byč džě našcha wutroba, hacž jónu najšbóžnišča w Jerusalemye njeběškim na jehujecžowym šwašu kei zyrkej t šłobom jandželskim tam, hdyž šo špěw nowy šanoschuje. — [šbóžni pašu

Šwěta kónz.

So bórny šwěta kónz, to je šo pschede wšchem pschezo tehdy pschipowjedalo, hdyž je byl čžezki a tŕichny čžak. Tutón mamy a duž bjes džitwa, so t nim tež to pschipowjedjenje kónza šwěta. Kaž pschezo, šu to pschede wšchem šekty tež tutón ras, kotrež tutu powjesč nam pschinježu. Taš adventistwo nětk šašo kuff pošaby-teho wopominanja, taš čži t adventistami we wšchelakim štwaršcheni „šhutni biblijupšchepytowarjo“. Čžak paš njeje bjes wušpěcha mjes tutymi škuttowal; woni šu taš rjež wuhojeni wot teje taš rjež bohahanjazeje, šo pschesběhowazeje wšchewědomosćze, kotraž kónz šwěta, — abo sčtož je w tutym padže to šame, šašo-pschidjenje Jesuža Šhrjstuska — na džěni postajicž wjedžesche, njech tež t molom niz žyle wuhojeni. Š nimi šjednoczi šo w pošlednim čžaku, kaž nowiny piškaja, šwětamudry geologa, to je šenjewopiškowal dr. Milton Nobles. Me džitwje to — abo tež šašo niz — Adventistwo a wón šam šu šamšneho pošhoda. Š Ameriki! Š Ameriki šu Adventistwo šedneho dnja, njech tež jich šastupjerjo praja, so šu pschezo hižo adventistwo tu byli, tež w Němškej. Wěšo, ta myšl abo mjele bóle niz ta myšl ale te myšlicžki, šu šo hižo tu a tam dyž a dyž šjewile, tež hižo we Pawolowym čžaku, bywajo wot njeho šašudžene — ale taš pěknye do jeneho žyška a do jeneje šekty a do tuteje wutworby wutworjene niz hiščeže. Dr. Milton Nobles nětk pschipowjeda, so we běhu měžaza šo pošodnišcha Europa, pošodžna Afrika a žyška Afija sničzi a to psches šenjěrjenje — Amerika wěšo niz hiščeže! — Šudy šahubjennyh krajow šo šhubja. Wón na šaložku šwojich pschepytowanjom praji, so šo pod wjazy hacž 70 wohenšpluwatami hižo wari a to tam něhdže w njedalokosćzi Budapesta. Hižo předy je tutón šwětomudry pschipowjedal, so budže wulki džěl Europty domachpŕytany wot šenjěrženjom, kotrež jón t labu, wot wohenšpluwatow wuplwaney, powodža a šanicža. Tole wšchal njeby hiščeže kónz šwěta byl, njech tež šlě dosć. Duž tuczi amerikanszy towaršchojo hiščeže žyle psches jene nješku. Woni džě praja, so šmy w pošlednim čžaku žitwi, so Jesuž Šhrjstus bórny pschidže, to je t druhimi šłowami: kónz šwěta.

Pschějemy my tole pošlednje, so Jesuž Šhrjstus šašo pschidže? Ně. To je šawěšče wěrnno. My paš šo biblije džeržimny a prajimny: My jo njewěmy, haj my jo nješměmy wjedžecž, hdy, a tež njebudžemy wjedžecž hdy, kaž to Jesuž Šhrjstus šam praji. Šsamo přeni křesćijenjo dŕrbjachu šo mylicž, dokelž běchu teho měnjenja, so woni tutón čžak docžakaju ša šwoje šemške žiwjenje. Našcheho Šbóžnika šłowo wo jeho šašopšchidžanju šo wěšče dopjelni, runje kaž tež jeho šłowo wo falschných profetach, wo falschných Šhrjstusach. A my drje šo njemšlimy, hdyž měnimy, so runje tuto šłowo šo nětkle šobu dopjelnja w našchim kraju: falschni profetwo, tež profecžimny a falschni Šhrjstuskojo mjes ludom škuttuja.

A šašo: Pschějemy my to šamne, so móže šo džěl šenje abo žyška šemja se šenjěrženjom a psches wohenšpluwanje šnicžicž? Ně, my to njepšchějemy, dokelž šo to pschecž njemóžemy a Bože piškmo tež pschecžitwo tajkim pošedženjam nješwědczi. Šenož to šo nam na tutym pschipowjedanju džitwne byč šda, so nětkle jenož jedyn t tutej wuczbu wuštupi a šo tutón jedyn šašo t Ameriki pošhadža“.

Šhutnišche hacž wšcho šo pschesběhowaze wěščenje adventistow a druhich pošodnyh šektow a hacž wšcho wucjenje tuteho Amerikanarja a wšchedy druhich wucenzow šemje wo kónzu šwěta, my měnimy, šhutnišche hacž wšcho tole do šromady je to jene, so my prajicž dŕrbimny a wušnacž: „My njewěmy, hdy!“ Tuto wušnacze je po bibliji, je po Jesužowych šłowach a duž je to prawe a najpŕischišchidnišche, šo pschihotowacž na kónz

kwěta, abo sčtož je sa naš to přenje, na sakopschińdzenje Jesuša Chrystuša. „My njewěmy!“ w tym leži wuprajene: my njewěmy hač niz hižo jutše a niz hačle sa tyžaz lět! A to pokáže naš na to dženka. Dženka, runje dženka dyrbišch hotowy byč na sakopschińdzenje Jesuša Chrystuša! Dženka dyrbišch ty wuhotowany a dohotowany byč kaž te mudre pjecz knježnow we pschirunanju!

Esť ty to?

A dyrbjalo-li komu to pschedžiwne byč, so jutše hižo ra hodžina, so Jesuša Chrystuša sažo pschińdže, to tamne je pač wěseče mjenje džiwne, so móže jutše hižo hodžina bicz, so ty, cžlowjecze, dyrbišch sakopschińc, so ty dyrbišch psches knjercz hicz do tamneho raja duchow. A to reka to samne sa tebe, sčtož tamne, so Jesuša Chrystuša sakopschińdže. Pschetož knjertna hodžina je ta, w kotrejž pschihotowany abo njepschihotowany woteńdžesch, so by stupil psched Jesuša Chrystuša. Esť ty na to pschihotowany?

Esť ty do zpla pschihotowany?

Zyrkej a stat.

Nowy postup nowotarskeho cžaka chze drje to byč, so je rušowiski šowjetšynod, to je wjednistwo rušowškeje zyrkwe, wobsamknył, so so sšechzeniza wotstroni, t. r. so so džeczi nješmēdza wjazny hšechzicz. Dagle sčtož bu 18 lět stary, šmē so wufšechzicz dacž, jeli so chze. Nochze-li so wufšechzicz dacž, nō, dha to wostaji! Wono so nētkle wo hospodarskich a pjenježnych naležnosczach praji, so my psches Wien do Moskwy jēdžemy; dyrbjalo knadž to tež w tutym placzicz? Bōh Knjes šwarnuj naš psched šajkim „žohnowanjom“ nowotarskeho cžaka a nowotarskich duchow!

Wěra do šwjateho, wšchomōžneho Bōha.

Šlōž: Je Bōh mōj pscheczal sa mnje —

O duscha, hladaj horje, — Tam tvoje šbožo je; — E tym cžlow'kom budže hōrje, — Kiž cžakne lubuje, — Tu šemja, štwōrba rjana — Je, tola sachodna, — Tu hēta njeje žana, — Kiž twarza njetrjeba.

Tu we tym hrěšnym šwēče — Eso wšchitko pschemēnja, — Wšcha hōrdoscz, hrěchow knjecze, — Žnē wjele pšakanja. — Dženš wješela so ludžo — A jutše žaruja — A jedyn druhō šudžo — Ma wjele njemēra.

Tu naš wot wšchitkich stronow — Njepscheczal nadpadnje, — Do wjele tyžaz domow — Chze pschijnješcz njesbože. — Tu šacžewaju rōže, — Pač bōrny šwjadnjeja — A našche cžakne šbože — Eso šhubi do rowa.

Bōh šhōsta hrěchi našche. — Sčto hrěch je nacžinił! — Šdž cžlowjek w hrěchach špajche, — Kač je šej šesčšobžič, — Kač šhubofo je šranil — Tu wōtžnu wutrobu — A Bōže mjeno hanil — Se šwojej njerodu.

Bōh mōž ma na wšchēch ludach, — Wōn š knjesom wōstanje: — Tež boharych w hōdach — Ššchiz, rudžba nadpadnje. — Bōh žane pohladanje — Parschony njecžini; — Sčtož lubuje šob' šajnje, — Je jemu najlubšchi.

Bōh je ta wēczna luboscz, — Je štworil cžlowjeka; — Kač pyta wōtžna šwērnoscz — Šoh' wbohoh' hrěšnika — Kiž šabšudženy šhodži — W tej šwērnej pusežini, — Šon Knjes šchēže wo njoh' rodži — We šwojej šmilnosczzi.

Kač dolho Knjes je pytal — Tu wōwžku šhubjenu; — Pač je ju sažo nam'kal, — A šwojemu wješelu! — Ta próza njeje mała, — Kiž Wōtčez š nami ma, — Eso sa naš wšchēdnje stara — Ta luboscz nješesta.

Esť šhubjenu saž' cžebnje — Wšchōn wješ'ky nanej dom! — Wšchal ma wōn dowolene — Pschincz š horžym proščenjom — Psched nješesteho Wōtza — Šmē šupicz š nadžiju; — Psches Knjesa Jesom Chrysta — Wōtž woda winu wšchu.

Esť šhubjenu je nam'kal — Šon rjany wōtžny dom, — Kiž bēšche šebi šamkal — Se šwojim hrěščenjom; — Knjes pōžkal bēšche pōžlow, — Dom wōlacž hrěšnikow; — Psches wōdacze wšchēch hrěchow — Šmy herbjo nješestow.

O pōj nētk, dusche žadoječ, — Eso w Bōhy wješelicz. — Šo šrudžbje pschińdže radoječ, — Bōh móže šwješelicz. — Tu šwoje lube džecžō — Šdže hnadnje horjewšacz, — Šoh' wulž lubo mējo, — To herbštwō b'dže šom dacž.

We nješju herbštwō rjane — Bōh wērjazyw b'dže dacž; — Tam cžwile nješju žane, — Tam šbōžnoscz budže tracž — We paradisu Bōžim — Je mēr a wješele, — Tam Wōtž da džecžom šwojim — To wēczne žiwjenje! J. W.

Š blisťa a š dalōfa.

— Wšglicžki na 15. august. Šiz jenož w protžny je tutōn džēn jako Marijiny wōšebje pomjenowany, šōždy ratač ma tutōn džēn w pomjatku. W pscherēšku šu tutōn džēn žnē domoj pōšhowane. Tute šeto wšchal to runje tak njebudže, došelž je wšcho trochu šapōšdžene. Našymna piza ma byč wōšhita, wōšebje prawa rēpa. Je to po šajkim jena štazija abo jedyn pschelhōd wot šēčza š našymje. Psched šnano 20 lētami bu tutōn džēn tež w 3 ewangelskich šerbškich wōšadach šwjecženy a bē pomjenowany „woporna Marja“. W katolskich wōšadach šwjecžajōn hišchēže nētko. — Eso hišchēže derje dopomnju, kač so na pucš femšchi podachu wōšebje we wšchich lētach štejazy, kotrychž wōšhny na šlowje pōšnacž dachu, so šu hižo tak nēkotry šrōcz wīdželi pola šo bēlicz š žnjam. Chžychu šhšchecž lubošnu štwōšnu š Bethanije wo Mariji a Marcže a špēwacz šhērlusch: „Šene nušne je to jeno, wucž mnje Knježe pōšnacž šam“. Štodži našōžichu tutōn džēn š temu, so wjachu pletwy a pschiprawjachu šnoppy do zyrkwe š džatnemu žnjowemu šwjedženjej, kotryž na pschichodnej njeđželi šēžehowšche. Šač ma tež tutōn džēn, nječ tež wot jara wjele wjazny njewopominany, podobnje jako džēn 18. julija, šwoju wōšebitu wāžnoscz, wopominawšchi Knjesowe šlowo, š Marcže prajene: „Marja je šebi dobru džēl wufšwolita, kotryž wot njeje wšaty njebudže“. —

— Českobratriški ewangelski wukubłacy wustaw za holey w Krabčicach pola Rudnicy nad Łobjom w Českosłowakskej zjednočeny z dwēlētym pokračowacym kurzom přijima šuli wotrošcēne holey na starosēiwe wukubłanje w ewangelskim duchu. Džiwa na potrebnosče žiwjenja a towaršnosče, poskiča jim wšitke potrebne literarne zdželanje kač tež theoretikse a praktiske nazhonjenja we wšch domjacych džēlach. Nimo hudžby pēstuja so tež nowe rēče; wosebita kedžbnosē wēnuje so tež ručnym džēlam, šieu šatow, drasty a rysowanju pširēzanja. — Nadrobne wopisanje wumēnjenjow a programa wobsahuje prospekt, kotryž na požadanje pšipōšcēle direkeija wustawa: Českobratrišty ewangelický vychovávaci dóvcí ústav v Krabčicích u Roudnice nad Labem, Československo.

Šamolwity redaktor: šarač Wyržacz w Šobacžicach.

Čžičcz Šmolerjež knibicžičczērnje a knihašnje, šap. družštwō š wobmj. rukowanjom w Budyšchinje.